

**W Y R O K   W   IMIENIU   RZECZYPOSPOLITEJ
POLSKIEJ**

Dnia 30 listopada 2007 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w
składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Przemysław Szustakiewicz Sędzia WSA Iwona Dąbrowska Asesor WSA Sławomir Antoniuk (spr.) Łukasz
Protokolant	Bazyluk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 listopada 2007 r. sprawy
ze skargi X i Y na decyzję Generalnego Inspektora Ochrony
Danych Osobowych z dnia 28 maja 2007 r. nr GI-DEC-DOLiS-
121/07/3146/3147/3148 w przedmiocie udostępnienia danych
osobowych

- 1. uchyła zaskarżoną decyzję w zakresie pkt I,**
- 2. zaskarżona decyzja nie podlega wykonaniu w uchyłonej części,**
- 3. zasądza od Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych na rzecz skarżących Xi Y kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.**

UZASADNIENIE

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych decyzją z dnia 28 maja 2007 r., nr GI-DEC-DOLiS-121/07/3146,3147,3148 utrzymał w mocy własną decyzję z dnia 26 października 2006 r., nr GI-DEC-DS.-408/06/1178,1179,1180 orzekającą o: 1) odmowie uwzględnienia wniosku w zakresie dotyczącym udostępnienia przez Bank danych osobowych X, 2) umorzeniu postępowania w zakresie dotyczącym udostępnienia przez ww. Bank danych osobowych Y.

Z ustaleń organu i akt sprawy wynika następujący stan sprawy:

Zawiadomieniem z dnia 15 grudnia 2005 r. Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego, jako organ egzekucyjny, dokonał w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko S, X, I, z siedzibą zajęcia wierzytelności pieniężnej z rachunku bankowego należącego do wymienionej spółki. Urząd wezwał Bank, aby bez zgody organu egzekucyjnego nie dokonywał wypłat bankowych z rachunku bankowego S X Y i bezzwłocznie przekazał organowi egzekucyjnemu należności w wysokości określonej w zawiadomieniu.

Pismem z dnia 25 stycznia 2006 r. Bank zawiadomił organ egzekucyjny o dokonaniu zablokowania rachunku bankowego spółki cywilnej wskazanego w zawiadomieniu z dnia 15 grudnia 2005 r. i przekazał do Urzędu Skarbowego kwotę 404,05 zł z tego rachunku. Ponadto poinformował, iż zablokował również rachunki indywidualne - oszczędnościowe należące do X, na których znajdowały się środki wolne od zajęcia.

W wyniku podjętych przez Bank działań, X i Y wnieśli do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych skargę podnosząc, iż ww. bank udostępnił ich dane osobowe Naczelnikowi Drugiego Urzędu Skarbowego z naruszeniem ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 98, poz. 1071 ze

zm.) oraz wnieśli o zastosowanie środków przewidzianych w art. 18 i 19 tej ustawy. Zdaniem skarżących, naruszenie przepisów powołanej ustawy polegało na bezprawnym zablokowaniu indywidualnego konta bankowego małżonków X i Y i ujawnieniu organowi egzekucyjnemu, bez zgody posiadaczy konta indywidualnego, oszczędnościowego rachunku bankowego. Zdaniem wnioskodawców, zajęciu podlegało jedynie konto spółki cywilnej, której jednym ze wspólników była skarżąca. Bowiem to na spółce - jako jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej zobowiązanej przez Urząd Skarbowy - ciąży zobowiązania podatkowe i to spółka cywilna swym majątkiem, a nie wspólnicy, odpowiadają za obciążenia podatkowe.

Po zapoznaniu się z całością materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych decyzją z dnia 26 października 2006 r. odmówił uwzględnienia wniosku w zakresie dotyczącym udostępnienia przez ww. Bank Urzędowi Skarbowemu danych osobowych X oraz umorzył postępowanie w zakresie dotyczącym udostępnienia danych osobowych Y. Organ stwierdził, iż Bank nie naruszył przepisów ustawy o ochronie danych osobowych udzielając informacji o zajęciu indywidualnego konta należącego do skarżącej, bowiem takie uprawnienie bankowi nadaje przepis art. 81 § 1 i 1a ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954 ze zm.). Organ również podniósł, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie jednoznacznie wskazywał, iż Bank nie udostępnił jakichkolwiek danych osobowych Y, tym samym wniosek strony w części dotyczącej ujawnienia danych osobowych skarżącego, stał się bezprzedmiotowy.

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy skarżący podtrzymali stanowisko wyrażone w skardze i wnieśli o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz wydania orzeczenia zgodnego z ich skargą.

Nie znajdując podstaw do uwzględnienia wniosku odwoławczego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych decyzją z dnia 28 maja 2007 r. utrzymał zaskarżoną decyzję w mocy. Argumentując rozstrzygnięcie organ podniósł, iż Generalny Inspektor nie jest organem kompetentnym do rozstrzygnięcia czy bank prawidłowo, czy nieprawidłowo zastosował się do zawiadomienia Urzędu Skarbowego wzywającego do zajęcia prawa majątkowego stanowiącego wierzytelność z rachunków bankowych zobowiązanej SXI. Skarżący powinni swoje wątpliwości w tej mierze zgłaszać w odrębnym postępowaniu,

zaskarżając decyzje organów podatkowych w trybie ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Generalny Inspektor w niniejszej sprawie, zgodnie z art. 12 ustawy o ochronie danych osobowych, ocenił jedynie legalność przetwarzania danych osobowych skarżącej przez Bank i Urząd Skarbowy. Ustosunkowując się do podniesionych przez skarżących zarzutów organ wskazał, iż art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych stanowi wystarczającą przesłankę do przetwarzania danych osobowych i na jego podstawie dopuszczalne jest przetwarzanie danych osobowych obok i niezależnie od zgody osoby, której dane dotyczą. Zgoda nie była w tym przypadku warunkiem dopuszczalności przetwarzania danych osobowych skarżącej, bowiem ocena legalności udostępnienia przez ww. bank danych osobowych X Urzędowi Skarbowemu powinna być dokonywana w oparciu o przepisy ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Natomiast przepisem prawa znajdującym zastosowanie w niniejszej sprawie jest w ocenie Generalnego Inspektora art. 1 a pkt 20 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. W myśl powołanego przepisu, zobowiązanym jest osoba prawna, jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej albo osoba fizyczna, która nie wykonała w terminie obowiązku o charakterze pieniężnym lub obowiązku o charakterze niepieniężnym. W rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1807 ze zm.) za przedsiębiorców uznaje się także wspólników spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej (art. 4 ust. 2 ww. ustawy). Z powołanego przepisu wynika, iż przedsiębiorcą oraz zobowiązanym w rozumieniu ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji nie jest spółka cywilna, lecz jej wspólnicy. Wobec tego przepisy ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji tj. art. 80 § 1, art. 81 § 1 i 1a oraz art. 27 § 2 sankcjonują zajęcie wierzytelności z rachunków bankowych wspólników. Mając powołane przepisy na uwadze, nie można zdaniem organu przyjąć, że przekazanie przez Bank danych osobowych X Urzędowi Skarbowemu naruszało przepisy ustawy o ochronie danych osobowych. Zajęcie wierzytelności przysługującej Urzędowi Skarbowemu było z mocy prawa skuteczne w odniesieniu do wszystkich rachunków bankowych prowadzonych przez ww. bank dla X. Pomimo tego, że rachunki te nie zostały wskazane w skierowanym do Banku zawiadomieniu, wymieniony podmiot był zobligowany udostępnić Urzędowi Skarbowemu informacje dotyczące tych rachunków.

Ustosunkowując się do kwestii przekazania przez ww. bank Urzędowi Skarbowemu danych osobowych Y, Generalny Inspektor podtrzymał stanowisko zaprezentowane w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Z zebranego materiału dowodowego wynikało bowiem, iż Banku przesłał do Urzędu Skarbowego pismo, w którym wskazał, że zablokował również rachunki indywidualne, oszczędnościowe należące do X, na których znajdowały się środki wolne od zajęcia. Natomiast ww. bank nie udostępnił Urzędowi Skarbowemu informacji dotyczących Y. Z tego względu umorzenie postępowania w zakresie udostępnienia danych osobowych Y, z uwagi na przesłankę bezprzedmiotowości postępowania wynikającą z art. 105 § 1 k.p.a., było uzasadnione.

Decyzja Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 28 maja 2007 r. stała się przedmiotem skargi wniesionej przez X i Y do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skarżący wniesli w niej o uchylenie zaskarżonej decyzji jako naruszającej prawo oraz zasądzenie kosztów postępowania wg. norm przepisanych. W obszernym uzasadnieniu skargi przedstawiony został stan faktyczny zaistniały w sprawie oraz powołano unormowania prawne z zakresu prawa podatkowego, bankowego, przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji mające zastosowanie w niniejszej sprawie. Ponadto w uzasadnieniu skargi podniesiono m.in., że Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego w zawiadomieniu z dnia 15 grudnia 2005 r. jako zobowiązanego wskazał Spółkę Cywilną S, natomiast nie wskazał jako zobowiązanego: X i Y, jak też nie nakazywał dokonania zajęcia ich indywidualnych rachunków oszczędnościowych, które posiadali jako osoby fizyczne nieprowadzące działalności gospodarczej. Wskazanie w zawiadomieniu jako zobowiązanego: Spółka S nie usprawiedliwiało działania dyrektora Oddziału w Częstochowie Banku , który dokonał zajęcia indywidualnych rachunków bankowych, zamiast zajęcia wyłącznie rachunku podmiotu gospodarczego wymienionego w zawiadomieniu jako zobowiązanego, czyli Spółki Cywilnej S, wobec którego toczyło się postępowanie egzekucyjne. Przepis art. 81 § 1 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji wyraźnie stanowi, że zajęcie wierzytelności jest skuteczne w odniesieniu do rachunków bankowych zobowiązanego. Zgodnie z definicją wynikającą z art. 1 a pkt 20 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, zobowiązanym - rozumie się m.in. jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która nie wykonała w terminie obowiązku o

charakterze pieniężnym lub obowiązku o charakterze niepieniężnym. Przepis art. 67 § 2 powołanej ustawy określa jakie elementy powinno zawierać zawiadomienie, m.in. jest to oznaczenie zobowiązanego. Zobowiązanym może być: podmiot gospodarczy, instytucja, stowarzyszenie, bank, osoba fizyczna nieprowadząca działalności gospodarczej, itp. Instytucja odpowiedzialności podatkowej osób trzecich wykonywana jest pod rządami ustawy Ordynacja podatkowa w sytuacjach, gdy zabraknie podatnika, gdy podatek nie wykonuje ciążącego na nim zobowiązania we właściwy sposób i we właściwym terminie, a także gdy majątek podatnika w wyniku wszczętej egzekucji okazuje się być niewystarczającym. Odpowiedzialność osób trzecich za wykonanie zobowiązań podatkowych ma solidarny charakter, jednakże organy podatkowe mogą wydać decyzję o odpowiedzialności dopiero wówczas, gdy egzekucja do dochodu lub majątku podatnika okazuje się w części lub w całości bezskuteczna. Zatem przed czynnościami egzekucyjnymi z m.in. rachunków bankowych małżonków, Naczelnik Urzędu Skarbowego musi wydać decyzję o solidarnej odpowiedzialności na obojga małżonków, aby następnie organ egzekucyjny wydał zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego małżonków. Takie zawiadomienie dopiero stanowi podstawę prawną dla banku do przystąpienia do realizacji czynności egzekucyjnych. Dyrektor ww. banku nie był zatem uprawniony do zajęcia osobistych rachunków bankowych, bowiem nie posiadał tytułu prawnego w postaci zawiadomienia wystawionego na nazwisko: X i Y. Tym samym dyrektor banku, z własnej inicjatywy nie miał prawa podać organowi egzekucyjnemu informacji o tym, czy i w którym oddziale banku jest prowadzony wspólny indywidualny rachunek oszczędnościowy skarżących, nie związany z prowadzeniem działalności gospodarczej. Tym bardziej nie był uprawniony do zablokowania i pobierania zgromadzonych na tym rachunku środków pieniężnych, które stanowią wspólność małżeńską, a nie Spółki S - odrębnego podmiotu gospodarczego. W świetle przedstawionych faktów, działanie dyrektora Banku, było bezprawne i naruszało tajemnicę bankową oraz tajemnicę ochrony danych osobowych. Zatem stanowisko Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych odmawiające uwzględnienia wniosku skarżących, w związku z ujawnieniem bez ich zgody organowi podatkowemu numerów indywidualnych oszczędnościowych rachunków bankowych oraz ich zajęcie, nawet w przypadku nieujawnienia personaliów Y było bezpodstawne i naruszało szereg zasad postępowania administracyjnego wyrażonych w art. 6 - 9 k.p.a.

W odpowiedzi na skargę Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wniósł o jej oddalenie oraz podtrzymał argumentację przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, wskazującą jednocześnie o niezasadności zarzutów skargi.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje: Zgodnie z art. 1 § 1 i § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Sąd stosownie do art. 134 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.), rozstrzyga w granicach danej sprawy nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną.

Skarga w części odnoszącej się do wniosku skarżącej X zasługuje na uwzględnienie z powodów w niej podanych.

Na wstępie zaznaczyć należy, iż zadaniem ustawy z 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.) nie jest jedynie stanie na straży interesów tych, których przetwarzane dane osobowe dotyczą. Naczelną zasadą ustawy nie jest zakaz przetwarzania danych osobowych, lecz przestrzeganie zakresu i trybu ich przetwarzania. Omawiana ustawa w art. 1 stwierdza, że dane osobowe mogą być przetwarzane, jeżeli służy to dobru publicznemu, dobru osoby, której dane dotyczą lub dobru osób trzecich. Ochrona danych osobowych na podstawie przepisów powołanej ustawy nie powinna być oderwana od przepisów służących ochronie innych wartości.

Stosownie do treści art. 7 pkt 2 ww. ustawy, przez przetwarzanie danych osobowych rozumie się jakiegokolwiek operacje wykonywane na danych osobowych, takie jak zbieranie, utrwalanie, przechowywanie, opracowywanie, zmienianie, udostępnianie i usuwanie, a zwłaszcza te, które wykonuje się w systemach informatycznych.

Do zadań Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych należy kontrola legalności przetwarzania danych osobowych z przepisami ustawy o ochronie danych osobowych (art. 12 pkt 1 i 2 powołanej ustawy).

Nie jest sporne pomiędzy stronami, że Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego w Częstochowie zawiadomieniem o zajęciu prawa majątkowego stanowiącego wierzytelność z rachunku bankowego u dłużnika zajętej wierzytelności będącego bankiem z dnia 15 grudnia 2005 r., na podstawie art. 80 § 1 ustawy z dnia 17 czerwca

1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2002 r. Nr 110, poz. 968 ze zm.) wezwał Bank aby bez zgody organu egzekucyjnego nie dokonywał wypłat z rachunków bankowych S lecz bezzwłocznie przekazał zajętą kwotę organowi egzekucyjnemu na pokrycie dochodzonych należności. Wykonując powyższe wezwanie Bank pismem z dnia 25 stycznia 2006 r. zawiadomił organ egzekucyjny o dokonaniu blokady rachunku bankowego spółki cywilnej wskazanego w zawiadomieniu z dnia 15 grudnia 2005 r., przekazał do Urzędu Skarbowego kwotę 404,05 zł z tego rachunku oraz poinformował, iż zablokował ponadto rachunki indywidualne - oszczędnościowe należące do X, na których znajdowały się środki wolne od zajęcia.

Istota problemu w niniejszej sprawie, co ma podstawowe znaczenie dla prawidłowości załatwienia skargi wniesionej przez X i Y do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych na nieprawidłowe przetwarzanie ich danych osobowych przez Bank, sprowadza się do wyjaśnienia, kto w zaistniałym stanie faktycznym jest „zobowiązany” w rozumieniu art. 80 i 81 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Zgodnie z art. 80 § 1 organ egzekucyjny dokonuje zajęcia wierzytelności z rachunku bankowego przez przesłanie do banku, a jeżeli bank posiada oddziały - do właściwego oddziału, zawiadomienia o zajęciu wierzytelności pieniężnej zobowiązanego z rachunku bankowego do wysokości egzekwowanej należności pieniężnej wraz z odsetkami z tytułu niezapłacenia w terminie dochodzonej wierzytelności oraz kosztami egzekucyjnymi. Organ egzekucyjny jednocześnie wzywa bank, aby bez zgody organu egzekucyjnego nie dokonywał wypłat z rachunku bankowego do wysokości zajętej wierzytelności, lecz bezzwłocznie przekazał zajętą kwotę organowi egzekucyjnemu na pokrycie egzekwowanej należności albo zawiadomił organ egzekucyjny, w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania, o przeszkodzie w dokonaniu wpłaty. Stosownie do brzmienia art. 81 § 1 tej ustawy, zajęcie wierzytelności jest skuteczne w odniesieniu do rachunków bankowych zobowiązanego prowadzonych przez bank, niezależnie od tego czy organ egzekucyjny wskazał w zawiadomieniu, o którym mowa w art. 80 § 1, numery tych rachunków. Zajęcie wierzytelności jest skuteczne w odniesieniu do rachunku bankowego prowadzonego dla kilku osób fizycznych, którego współposiadaczem jest zobowiązany (zdanie pierwsze § 1a powołanego art.). Zgodzić się należy z organem orzekającym w sprawie, że w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o

swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1807 ze zm.) za przedsiębiorców uznaje się także wspólników spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej (art. 4 ust. 2 ww. ustawy). Zatem co do zasady, „zobowiązany”, o którym mowa w ww. przepisach ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, jest przedsiębiorca - wspólnicy spółki cywilnej, a nie sama spółka cywilna. Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygając sprawę ze skargi X i Y nie uwzględnił jednak odrębności wynikających z egzekucji należności podatkowych, a taki właśnie charakter miało niezrealizowane zobowiązanie S wobec organu podatkowego.

Prawo podatkowe ma zupełnie inny przedmiot regulacji aniżeli prawo cywilne zaliczane do prawa prywatnego. Stosunki społeczne w prawie podatkowym charakteryzują się swoistymi dla nich cechami. W związku z tym prawo podatkowe posiada samodzielne uregulowania wobec innych gałęzi prawa, łącznie z prawem cywilnym. Wejście w życie od 1 stycznia 2001 r. prawa działalności gospodarczej, według którego nie spółka cywilna, lecz wspólnicy mają status przedsiębiorców, nie spowodowało zmiany w prawie podatkowym. Na gruncie obecnie obowiązującej ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 ze zm.) podatnikiem pozostała spółka cywilna - jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, a nie jej wspólnicy, a zatem do tego podatnika kierowane są decyzje organów podatkowych, w tym decyzje o dodatkowym zobowiązaniu podatkowym. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 14 września 2005 r., sygn. akt I FSK 483/05 wyraził aktualny obecnie pogląd, iż „odpowiedzialność podatkowa spółki cywilnej nie jest tożsama z odpowiedzialnością wspólników. Egzekwowanie odpowiedzialności solidarnej osób trzecich za zaległości podatkowe podatnika na gruncie prawa podatkowego cechuje specyfika wynikająca z faktu, że o odpowiedzialności takiej orzeka się w odrębnej decyzji, a egzekucja zobowiązania wynikającego z tej decyzji może być wszczęta dopiero wówczas, gdy egzekucja z majątku podatnika okaże się w całości lub w części bezskuteczna (art. 107 § 1, art. 108 § 1 i 3 Ordynacji podatkowej). Orzeczenie zatem solidarnej odpowiedzialności za zaległości podatkowe spółki cywilnej jej aktualnych wspólników (art. 115 § 1 Ordynacji podatkowej) oraz jej byłych wspólników (art. 115 § 2 Ordynacji podatkowej) musi nastąpić w ramach odrębnego postępowania (z zastrzeżeniem przypadku określonego w art. 115 § 4 Ordynacji podatkowej), w którym to wspólnicy wskazani z imienia i nazwiska będą stronami toczącego się postępowania. A zatem decyzja wymiarowa wobec spółki cywilnej na gruncie prawa podatkowego pozwala jedynie na podjęcie

egzekucji tylko do majątku zobowiązanego tą decyzją podatnika, a o odpowiedzialności solidarnej wspólników za zaległości podatkowe spółki należy rozstrzygnąć w odrębnym postępowaniu z udziałem innych stron. Decyzja o dodatkowym zobowiązaniu podatkowym w podatku od towarów i usług pozwala uznać spółkę cywilną za zobowiązaną i prowadzić egzekucję z jej majątku jako jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, posiadającej w świetle art. 1a pkt 20 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2002 r. Nr 110, poz. 968) status osoby zobowiązanej. Dopiero wydanie decyzji o odpowiedzialności wspólnika spółki cywilnej jako osoby trzeciej pozwala na prowadzenie egzekucji w stosunku do majątku wspólnika pozostającego poza majątkiem spółki".

Z akt sprawy nie wynika, aby w stosunku do X została wydana decyzja o odpowiedzialności wspólnika za zobowiązania podatkowe spółki cywilnej, jak również organ Urzędu Skarbowego wystawił tytuł egzekucyjny oraz zawiadomienie o zajęciu wierzytelności pieniężnej z indywidualnego rachunku bankowego skarżącej. Zatem organ orzekający w sprawie nie wziął pod uwagę, że obciążenie wspólnika spółki cywilnej zobowiązaniem podatkowym, które ciążyły na spółce, jest możliwe dopiero w wyniku wydania i doręczenia decyzji konstytutywnej na podstawie art. 108 § 1 i art. 115 Ordynacji podatkowej. Tym samym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wydając rozstrzygnięcie w pkt 1 decyzji z dnia 26 października 2006 r. w zaistniałym stanie faktycznym dokonał błędnej interpretacji przepisów art. 80 § 1 i art. 81 § 1 i 1a ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji oraz naruszył normę procesową określoną w art. 7 i 77 § 1 k.p.a. Stwierdzone zaś naruszenia mogły mieć wpływ na końcowy wynik sprawy, co uzasadnia uchylenie zaskarżonej oraz poprzedzającej ją decyzji w części dotyczącej pkt 1 decyzji.

Stwierdzić natomiast należy, iż rozstrzygnięcie w pkt 2 ww. decyzji jest prawidłowe. Z zebranego materiału dowodowego jednoznacznie wynika, iż Oddział Banku w żadnym z pism kierowanych do Urzędu Skarbowego nie ujawnił danych dotyczących Y Z tego względu umorzenie postępowania w zakresie udostępnienia danych osobowych Y z uwagi na przesłankę bezprzedmiotowości postępowania wynikającą z art. 105 § 1 k.p.a., było uzasadnione.

Ponownie rozpoznając sprawę organ uwzględni ustalenia Sądu w powyższym zakresie, jeśli zajdzie taka potrzeba uzupełni materiał dowodowy i ponownie oceni zasadność żądania Y zawartego w skardze o bezprawne udostępnienie jej danych osobowych przez Bank.

Mając powyższe na uwadze Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, orzekł jak w punkcie 1 wyroku. Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 wyroku uzasadnione jest treścią art. 152 powołanej ustawy. W przedmiocie zwrotu kosztów postępowania sądowego orzeczono zaś na podstawie art. 200 powołanej ustawy.

